

rede han rigtignok først: vi maae blive ved vore Principer, vi maae spare og holde igjen. Men at, naar han saa havde sovet paa det, eller maaftæe rettere, tilbragt en søvnløs Nat med mængehaande Betyrninger over nogle af sine Undersaatters Skjæbne, saa sagde han: Ja, hvormange Børn var det nu, den Mand havde, vi komme dog vist til ved denne Leilighed at slaae en Streg over Principet. Saaledes gjorde Frederik den Sjette og vel flere af vore hædrede Konger mængen Gæng, og næsten synes det ogsaa at ville gaae saaledes nu, naar Folkets kaarede Mænd komme til at bestemme Landets Udgifter. Man tager de enkelte Udgiftsposter for sig, beskæftiger sig med dem og dvæler ved alt det Enkelte, der vedkommer dem, og saa seer man sig til sidst, om jeg turde sige det, blind paa, hvad de Mænd, der bestinde sig i deslige Stillingen, med Rimelighed kunde ønske eller selv mene at trænge til, hvad de have gjort sig Haab om, hvad der kunde være analogt med det, der indrømmes Mænd i andre Stillingen, hvad det kunde synes saarende at fratage dem, fordi det paa de andre Gebeter ikke kan tages bort, og saa fremdeles. Og saa stiller Sagen sig mere og mere saaledes, at man i det Enkelte bevilger meget over, hvad man, naar man seer paa Principet, kunde have Lyft og Sind til at bevilge, og hvad Landet ret vel kunde være tjent med at yde. Det være nu imidlertid i denne Henseende, som det vil, jeg skal dog ikke, saavidt det staaer til mig, afholde mig fra, for mit Vedkommende, saalænge og saatidt Thinget vil laane mig Dre, at forsøge paa, efter bedste Gyne at gjøre en anden Side gjældende, efter Gyne forsøge at gjøre opmærksom paa, at, er der end meget at sige om, hvorledes denne eller hiin Klasse af Embedsmænd burde dog kunne have en heel Deel Mere end der netop er tilpas for at leve, at denne eller hiin anden Klasse burde idetmindste have, hvad man anseer for nødvendigt og lidt til, saa er der paa den anden Side ikke mindre at sige for den Betragtning, at man dog til alt det skal have sine Bidrag fra mængen Mand, der slet ikke har Mere, end hvad han netop paa det Nøieste kan komme igjennem med, ja, for en stor Deel fra Saadanne, der ere lige

ved at ankomme paa det Punkt, hvor de faae mindre at leve af, end der er nødvendigt til en nogenlunde menneskelig Tilværelse. Jeg skal, som sagt, for mit Vedkommende, gjøre mit Bedste for, bestandigt at henlede Opmærksomheden herpaa. Og nu er det rigtignok ved Betragtningen af den foreliggende Gjenstand i Særdeleshed, som mig synes, et dobbelt utafnemmeligt Arbejde at tale i denne Retning, eftersom den høitærede Finantsminister, hvad der gjorde et stærkt Indtryk paa Forsamlingen i Mødet igaar, ligesom det ogsaa gjorde et meget stærkt Indtryk paa mig, betragter Sagen saaledes, at, naar nogle af Thingets Medlemmer søge at hjælpe ham til en formindret Udgift af 10,000 Rbd., saa anseer han dem for farlige Venner og stiller dem i sit Litanie; og naar derimod andre af Thingets Medlemmer, efter hans egen Beregning, andrage paa en større Udgift af 40,000 Rbd. om Aaret, anseer han dem for saadanne Fjender, som han nok skal blive færdig med. Thi jeg idetmindste kan ikke see rettere, end at, efter hvad jeg ellers fjender til Finantsminister og Finantsminister, maatte Sagen sædvanlig og i Almindelighed stille sig omvendt. Jeg kan derfor ikke skjøne rettere, end at denne Finantsministerens særegne Maade at betragte Sagen paa maa være grundet i en særdeles Tillid til vort Fædrelands Resourcer og til hans egen Dygtighed i at aabne „Veie og Midler“. Og en saadan Tillid netop af den Mand, der, som en æret Taler nylig har bemærket, vistnok har et særligt Kjendskab til sit Fag, er yderst trostelig for mig, der ikke saaledes kan gaae ind paa Sagens Enkeltheder, saa jeg vil gjerne troste mig med, at den høitærede Finantsminister har den Tillid til Danmarks Resourcer, og til sine egne Resourcer. Men jeg maa naturligtvis desto mere finde, at det er et utafnemmeligt Arbejde, naar der fra hans Side synes at være Udvei til Mere, end Thinget staaer i Begreb med at bevilge, da at tale om, at man dog skulde holde igjen og bevilge noget Mindre, end hvad der er foreslaaet; og jeg maa derhos destomere efter min Overbevisning holde fast ved Talen om Besparelser.

Det forekommer mig saaledes, dersom jeg for det Første maa komme tilbage til et Punkt,